

ผู้เสียหายจากการทำให้แท้งลูกในความหมายตามพระธรรมอพยพ
และกฎหมายไทย
The Victims of Abortion Cases in the Book of Exodus
and Perspective from Thai Law

เนติ คูโชติติกุล*

บทคัดย่อ

มีการพบซากทารกมากกว่าสองพันศพในวันที่ 19 พฤศจิกายน 2010 ในเขตกรุงเทพฯ ซากศพของทารกเหล่านี้มาจากการทำแท้ง แล้วนำไปห่อด้วยถุงพลาสติก และถูกทิ้งไว้ในวัดแห่งหนึ่ง จากอาชญากรรมครั้งนี้ นำมาสู่คำถามเกี่ยวกับ “คุณธรรมทางกฎหมาย” ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ผู้เขียนไม่ได้อธิบายอย่างชัดเจนเกี่ยวกับผู้เสียหายในคดีทำให้แท้งลูกว่าผู้เสียหายคือผู้หญิง หรือตัวอ่อนในครรภ์ ดังนั้นในบทความนี้ ผู้เขียนจะใช้กฎหมายอาญาของไทยเพื่ออธิบายเรื่อง

คุณธรรมทางกฎหมายว่าด้วยการทำให้แท้งในพระธรรมอพยพ ผู้เขียนจะอธิบายโดยแบ่งออกเป็นสามประเด็น ประเด็นแรก ผู้เขียนจะแนะนำโดยสรุปในเนื้อหาของหนังสืออพยพ 21:22-25 และความเข้าใจเกี่ยวกับคดีทำให้แท้งในตะวันออกใกล้ยุคโบราณ ประเด็นที่สอง ผู้เขียนจะเน้นเรื่องกฎหมายไทย และคุณธรรมทางกฎหมายเรื่องการทำให้แท้ง และคดีการทำร้ายร่างกาย ประเด็นที่สาม ผู้เขียนจะเสนอข้อเสนอนี้ใหม่ และสรุปเรื่องผู้เสียหายในคดีทำให้แท้งลูกในพระธรรมอพยพ 21:22-25

Abstract

More two thousand aborted infant corpses were found November 19, 2010 in Bangkok. An investigation revealed that the dead fetuses had been aborted, and then wrapped in plastic bags and left in the temple. Thus this is the criminal case that rises up the question about “Rechtsgut.” In the scripture,

the author did not explain clearly concerning the victims in the abortion case, woman or her fetus. In this article, the writer will use Thai criminal law to explain the Rechtsgut of the abortion case in the Book of Exodus. In this study, the writer will explain this article in three sections. In the first part of this essay,

* อาจารย์ประจำหมวดวิชาพันธสัญญาเดิม สถาบันกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยคริสเตียน

the writer will briefly introduce the Book of Exodus 21:22-25 and the understanding about abortion case in Ancient Near East. Then, the writer will focus on Thai criminal law and the Rechtsgut of the abortion cases and

ตั้งแต่สังคมยุคแรกเริ่มมนุษย์เข้าใจว่าการทำให้แท้งลูกเป็นความผิดทางอาญาเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย และเป็นความผิดโดยตัวของมันเอง (*Mala in Se*) ดังนั้น แม้ว่าปัจจุบันสมาชิกในสังคมบางส่วนเริ่มให้การยอมรับเรื่องการทำให้แท้งเสรีมากขึ้นแต่กฎหมายอาญาไทยยังมองว่าการทำให้แท้งลูกเป็นความผิดอาญาแผ่นดิน คือ ไม่สามารถยอมความได้จากคดีสะเทือนขวัญในวันที่ 19 พฤศจิกายน 2010 เรื่องการพบร่างทารกจำนวนมากถึง 2,002 ศพ ซึ่งร่างที่พบเป็นผลจากการทำแท้งเถื่อนคดีดังกล่าวกลายเป็นกระแสสังคมว่าใครสมควรได้รับการปกป้องจากกฎหมายในบทความนี้จะศึกษาเรื่องคุณธรรมทางกฎหมายของการทำให้แท้งลูกโดยพิจารณาจากมุมมองของพระธรรมอพยพ (The Book of Exodus) ซึ่งเป็นพระธรรมลำดับที่สองในพระคริสตธรรมคัมภีร์ในศาสนาคริสต์เปรียบเทียบกับกฎหมายอาญาไทยปัญหาที่พบคือพระคริสตธรรมคัมภีร์เขียนโดยใช้ถ้อยคำที่ไม่ชัดเจนคือกฎหมายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่กล่าวอย่างชัดเจนว่าประสงค์จะคุ้มครองใครระหว่างมารดา หรือตัวอ่อนในครรภ์มารดาบทความจะแบ่งออกเป็นสามส่วน คือ ส่วนแรกผู้เขียนจะอธิบายความเข้าใจเรื่องการทำแท้งลูกในพระธรรมอพยพ 21:22-25 จากนั้นผู้เขียนจะอธิบายหลักกฎหมายอาญาไทยเรื่องการทำให้แท้งลูกและหลักการเรื่องผู้เสียหายในคดีอาญาและส่วนที่สามผู้เขียนจะนำความรู้เรื่องคุณธรรมทางกฎหมายอาญาไปปรับใช้กับพระธรรมอพยพ 21:22-25 เพื่อหาคำตอบว่าใครสมควรเป็นผู้เสียหายในคดีทำให้แท้งลูกในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

battery cases. In the Third part of this essay, the writer recommends a new interpretation and concludes the victims of abortion case in the Book of Exodus 21:22-25.”

ความเข้าใจเรื่องความผิดฐานทำให้แท้งลูกในพระธรรมอพยพ 21:22-25

คริสเตียนเชื่อว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ (The Bible) คือถ้อยคำของพระเจ้าที่ถูกรับบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรโดยแสดงเนื้อหาด้านความเชื่อ คำสอน และแนวทางการปฏิบัติตนให้เป็นคริสเตียนที่ดีในพระคริสตธรรมคัมภีร์ประกอบด้วยงานเขียนหลายประเภท (Genre) เช่น ประวัติศาสตร์ วรรณกรรม จดหมาย และกฎหมายของชนชาติอิสราเอลที่เรียกว่าธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส เป็นต้น ในประวัติศาสตร์ชนชาติอิสราเอลกฎหมายของชาวยิวมาจากผู้นำคนสำคัญของพวกเขา คือท่านโมเสสผู้นำชนชาติอิสราเอลออกจากความเป็นทาสในประเทศอียิปต์ตามคำสั่งของพระเจ้าเมื่อโมเสสนำชนชาติอิสราเอลมายังภูเขาซีนายพระเจ้าได้ให้กฎหมายแก่ชนชาติอิสราเอลผ่านทางโมเสสเรียกว่าบัญญัติสิบประการและกฎหมายลำดับรองเพื่อให้ชนชาติอิสราเอลยอมรับพระเจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกเขา เพื่อให้ชนชาติอิสราเอลมีกฎหมายใช้บังคับภายในชนชาติของพวกเขาเองและเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยภายในสังคมกฎหมายของโมเสสมีการบัญญัติเรื่องความผิดอาญา เช่น การลักขโมย การทำร้ายร่างกาย การฆ่าคน การเป็นพยานเท็จใส่ร้ายผู้อื่น การฉ้อโกง เป็นต้น โดยตัวบทเหล่านี้พบได้ในพระธรรมอพยพ และพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ (Exodus and Deuteronomy) มีข้อสังเกต คือกฎหมายเรื่องการทำให้แท้งลูกปรากฏเพียงครั้งเดียวในพระคริสตธรรมคัมภีร์ คือพระธรรมอพยพ 21:22-25 กล่าวว่า

“ถ้าผู้ชายตีกันแล้วไปถูกหญิงมีครรภ์ทำให้เด็กของนางออกมาแต่ไม่มีอันตรายผู้นั้นจะ

วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน

ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒ (เมษายน - มิถุนายน) ๒๕๕๗

คดีทำให้แท้งลูกต้องเป็นมารดา ไม่ใช่ชีวิตในครรภ์มารดา ตัวอย่างการตีความเรื่องผู้เสียหายคือมารดา เช่น คำอธิบายของฟลาวีอัส โจเซฟัส (Flavius Josephus) ได้กล่าวถึงผู้เสียหายในคดีทำให้แท้งลูกในหนังสือ *Antiquities of the Jews* 4:278 ว่าผู้เสียหายคือมารดา ไม่ใช่ทารกในครรภ์มารดา บรูซส์ เอ็ม. วอลท์คี (Waltke, 1969: 10-11) เสนอว่า “. . . พระเจ้าไม่ได้พิจารณาตัวอ่อนในครรภ์ว่ามีวิญญาณ . . . ดังนั้นตัวอ่อนในครรภ์จึงไม่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระบัญญัติข้อที่ห้า”¹ คำอธิบายของวอลท์คีในที่นี้หมายความว่าตัวอ่อนในครรภ์มารดาไม่ใช่มนุษย์ (fetus) ดังนั้น ความคุ้มครองผู้เสียหายจึงไม่สามารถเอาตัวอ่อนในครรภ์มารดามาเปรียบเทียบ และใช้ซึ่งน้ำหนักเพื่อลงโทษผู้กระทำผิดที่เป็นมนุษย์แล้วตามกฎหมายตาแทนตา ฟันแทนฟันได้ การลงโทษที่ยุติธรรมจึงต้องซึ่งน้ำหนักความเสียหายระหว่างมนุษย์ด้วยกัน คือ ผู้กระทำผิดความผิด กับมารดาที่กำลังตั้งครรภ์ ไม่ใช่ผู้กระทำผิดความผิดกับตัวอ่อนในครรภ์มารดา เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้วอลท์คีเชื่อว่ามารดาที่กำลังตั้งครรภ์เป็นผู้เสียหายในคดีทำให้แท้งลูกคือ การศึกษากฎหมายเปรียบเทียบระหว่างธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส กับกฎหมายของกลุ่มประเทศในตะวันออกกลางยุคโบราณ (Ancient Near East) ซึ่งอยู่ใกล้เคียงกับประเทศอิสราเอลในสมัยโบราณ และใช้กฎหมายตาแทนตา ฟันแทนฟัน (lex talionis) เช่น กฎหมายของชนชาติอัสซีเรียระหว่างปี 1450 - 1250 ก่อนคริสตกาลซึ่งกล่าวถึงมารดาที่ถูกทำให้แท้งลูกว่าเป็นผู้เสียหาย (Waltke, 1969: 10-11) ดังนั้นวอลท์คีสรุปเรื่องผู้เสียหายในคดีทำให้แท้งลูกว่า “เราควรสรุปถึงการเปรียบเทียบกันระหว่างกฎหมายอัสซีเรียน และธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสในพันธสัญญาเดิมว่าไม่เคยมีการพิจารณาว่าตัวอ่อนในครรภ์มารดามีค่าเท่ากับชีวิตมนุษย์” (Waltke, 1969: 11)

ถ้าเช่นนั้นผู้ที่สนับสนุนว่ากฎหมายทำให้แท้งลูกในพระธรรมอพยพ 21:22-23 ให้ความคุ้มครองทารกในครรภ์มารดาอาศัยหลักการใด ในที่นี้นักวิชาการบางท่านไม่ได้อ้างแต่คำแปลจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษากรีกเท่านั้น แต่พวกเขาอ้างกฎหมายของประเทศเพื่อนบ้านของชาติอิสราเอลยุคโบราณ คือ กฎหมายของชาติฮิตไทต์ อี. เอ. สไปเซอร์ (Speiser, 1963: 536-541) เห็นว่ากฎหมายการทำให้แท้งลูกของชาวฮิวคัลย้ายกับกฎหมายของฮิตไทต์ ซึ่งกฎหมายบัญญัติว่า

“ผู้ใดเป็นเหตุทำให้หญิงที่เป็นไทแก่ตนแท้งลูก - ถ้าทารกในครรภ์มีอายุสิบเดือน ผู้นั้นต้องจ่ายเงินสิบเชเชล ถ้าทารกนั้นอายุห้าเดือน ผู้นั้นต้องจ่ายเงินห้าเชเชลพร้อมทั้งต้องวางเงินประกันเพื่อความปลอดภัยแก่ทารกนั้นด้วย”

กฎหมายของพวกฮิตไทต์กล่าวถึงช่วงอายุของตัวอ่อนในครรภ์มารดาเป็นองค์ประกอบทางความผิดที่สำคัญในคดีทำให้แท้งลูก กล่าวคือ ตัวอ่อนในครรภ์มารดาที่มีลักษณะเป็นตัวโตเต็มวัยได้รับการคุ้มครอง และเรียกค่าเสียหายได้มากกว่าตัวอ่อนที่ยังไม่โตเต็มวัย ถ้าระดับการคุ้มครองทางกฎหมายเป็นตัวบ่งชี้ถึงคุณค่าของชีวิตตัวอ่อนในครรภ์มารดาที่ไม่เท่ากัน เช่นนั้นแล้ว ในสายตาของกฎหมายชาวฮิตไทต์ คุณค่าของชีวิตของตัวอ่อนที่โตเต็มวัยใกล้เคียงคลออดมีคุณค่ามากกว่าตัวอ่อนในครรภ์มารดาที่ยังไม่โตเต็มวัยทารกที่ยังเป็นตัวอ่อนซึ่งยังเติบโตไม่เต็มที่ที่ได้รับการปกป้องทางกฎหมายคล้ายกับระบบทรัพย์สิน และการวางเงินประกัน ดังนั้น ตัวอ่อนที่ยังไม่โตเต็มที่จึงเป็นเสมือนกับทรัพย์สินของบิดามารดา แต่ทารกที่มีอวัยวะครบ และโตเต็มวัยพร้อมคลออดได้รับการปกป้องมากกว่า คือ รับการปกป้องเสมือนเป็นบุคคลแล้ว นอกจากการตีความสองแนวทางที่กล่าวมาแล้ว ปัจจุบันนักวิชาการได้เสนอทางเลือกที่สามเรื่องผู้เสียหายคดีทำ

¹ ในพระธรรมอพยพ 20 กล่าวถึงกฎหมายแรกที่พระเจ้าประทานให้กับชนชาติอิสราเอล เรียกว่า บัญญัติสิบประการ ในข้อที่ห้ากล่าวว่า “ห้ามฆ่าคน” วอลท์คีตีความว่าคำว่าคนในที่นี้ หมายถึง คนที่คลอดออกมาจากครรภ์มารดาแล้ว ดังนั้น ตัวอ่อนในครรภ์มารดาไม่นับรวมในบัญญัติสิบประการ

ให้แท้งลูก เช่น ยู. คัสซูโต (Cassuto, 1967: 275) อธิบายเรื่องผู้เสียหายในคดีทำให้แท้งลูกโดยเสนอว่า ผู้กระทำความผิดไม่มีเจตนา และกรรมของการกระทำ หรือผู้เสียหายในคดีนี้คือทั้งมารดา และชีวิตในครรภ์มารดา

กฎหมายไทยว่าด้วยเรื่องการทำให้แท้งลูก และผู้เสียหายในคดีอาญา

ปัจจุบัน กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำให้แท้งลูก คือ ประมวลกฎหมายอาญา หมวด 2 มาตรา 297-299 ว่าด้วยความผิดต่อร่างกาย และหมวด 3 มาตรา 301-305 ว่าด้วยความผิดฐานทำให้แท้งลูก ส่วนการตีความเรื่องผู้เสียหายทางอาญานั้นเป็นไปตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา คือ ในมาตรา 4-6 สำหรับบทความนี้จะกล่าวถึงเฉพาะในมาตราที่ 4 เรื่องผู้เสียหายเป็นหญิงมีสามี และสามีฟ้องคดีแทนภรรยา สำหรับกฎหมายอาญาไทยนั้นเน้นการตีความตามลายลักษณ์อักษรอย่างเคร่งครัด และพิจารณาวัตถุประสงค์ของตัวบทผ่าน “คุณธรรมทางกฎหมายอาญา”² จากกฎหมายที่ได้อ้างในข้างต้น คุณธรรมทางกฎหมายหรือสิ่งที่กฎหมายต้องการคุ้มครองแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ ความคุ้มครองเกี่ยวกับร่างกาย (มาตรา 297-299) และความคุ้มครองต่อชีวิตในครรภ์มารดา (มาตรา 301-305) ในที่นี้จะทำการอธิบายเรื่องของการคุ้มครองชีวิตในครรภ์มารดา ก่อน จากนั้นจึงทำการอธิบายเรื่องการคุ้มครองร่างกายของผู้เป็นมารดา

ความผิดฐานทำให้แท้งลูกตามกฎหมายอาญามีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองชีวิตในครรภ์มารดาซึ่งจะสามารถมีสภาพบุคคลได้ในอนาคต ดังนั้น มาตรา 301-305 จึงไม่ได้มุ่งคุ้มครองมารดาผู้ตั้งครรภ์ตั้งที่บางคนเข้าใจ การแท้งลูก หมายถึง การทำให้เด็กที่ปฏิสนธิ

ขึ้นในครรภ์ของหญิงถูกทำลายก่อนที่จะคลอด หรือคลอดออกมาแล้วไม่มีสภาพเป็นบุคคล ดังนั้น การแท้งลูกอาจจะแท้งตั้งแต่เด็กอยู่ในครรภ์มารดา หรือเด็กนั้นอาจจะคลอดออกมาแล้ว แต่ยังไม่มีความสมบูรณ์ก็อยู่ในความหมายของคำว่าแท้งลูกทั้งสิ้น (ม.ล.ไกรฤกษ์ เกษมสันต์, 2551: 100) อย่างไรก็ตาม การที่เด็กคลอดออกมา มีชีวิตเพียงชั่ววินาทีเดียวแล้วถึงแก่ความตาย เช่นนี้ไม่ใช่เป็นแท้งลูกตามความหมายของกฎหมายอาญา กรณีเช่นนี้เป็นกรณีการแท้งลูกตามความหมายของประชาชนบุคคลทั่วไป ไม่ใช่ของนักกฎหมาย ดังนั้น การที่เด็กคลอดก่อนกำหนด มีชีวิตอยู่เพียงชั่วครู่ และเสียชีวิตในเวลาต่อมาจึงไม่ใช่แท้งลูกสำเร็จตามความหมายของกฎหมาย (ฎีกา 788/2510 ประกอบฎีกา 566/2502) ในที่นี้ ขอสรุปว่าคุณธรรมทางกฎหมายของการทำให้แท้งลูกตาม คือ การปกป้องชีวิตในครรภ์มารดาไม่ใช่ตัวมารดา โดยการทำให้แท้งมีความหมายว่าทารกในครรภ์มารดาต้องตายก่อนการคลอดออกมาเป็นบุคคล ระยะเวลาการอยู่ในครรภ์มารดาไม่ใช่สาระสำคัญ แต่การตายก่อนคลอดพ้นจากครรภ์มารดาเป็นสาระสำคัญของการทำให้แท้งลูก

ความผิดฐานทำร้ายร่างกายอันตรายสาหัสตามมาตรา 297 มีวัตถุประสงค์แตกต่างจากมาตรา 301-305 เนื่องจากกรรมของการกระทำ คือ หญิงมีครรภ์ที่ถูกทำร้ายร่างกายจนแท้งลูก ดังนั้น วัตถุประสงค์ของมาตรา 297 (5) คือ เพื่อคุ้มครองหญิงที่กำลังตั้งครรรภ์จากการทำร้ายร่างกาย ขอสรุปว่าการทำร้ายร่างกายในมาตรา 295 และ 297 ต้องทำกับบุคคลธรรมดา ไม่ใช่ทารกในครรภ์มารดา และการทำร้ายร่างกายหญิงมีครรภ์จนเป็นผลที่ทำให้แท้งลูกเป็นการกระทำให้เกิดอันตรายสาหัส และผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าการทำร้ายร่างกายในมาตรา 295

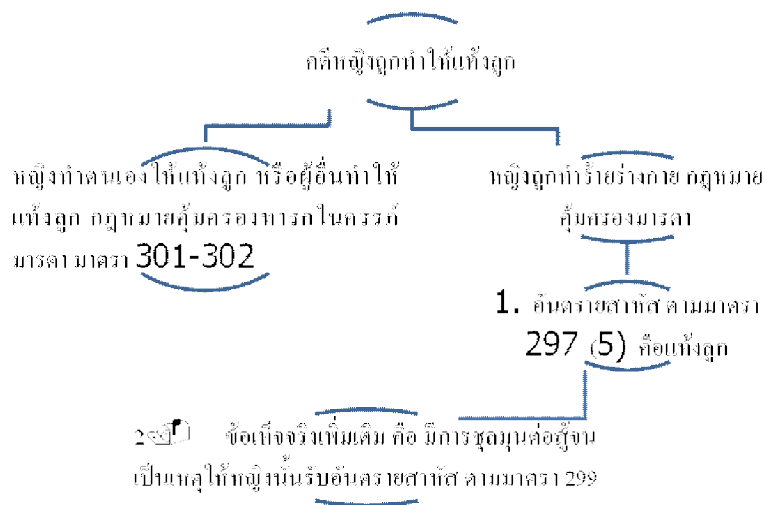
²คุณธรรมทางกฎหมาย (Rechtsgut) หมายความว่า สิ่งที่กฎหมายมุ่งประสงค์จะคุ้มครอง คุณธรรมทางกฎหมายจึงเป็นอุปกรณ์เพื่อพิจารณาข้อกฎหมายว่าตัวบทเรื่องนั้นมีวัตถุประสงค์คุ้มครองใคร อย่างไร ตัวอย่างเช่น มาตรา 334 ประมวลกฎหมายอาญาเรื่องการลักทรัพย์ วางหลักว่า “ผู้ใดเอาทรัพย์ของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวม อยู่ด้วยไปโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องระวางโทษ . . .” คุณธรรมทางกฎหมาย คือ กฎหมายมุ่งคุ้มครองกรรมสิทธิ์ และสิทธิครอบครองในทรัพย์ที่ถูกเอาไป

นอกจากนี้ มีข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ กฎหมายอาญาได้กล่าวถึงเรื่องของการชุลมุนต่อผู้อื่น มาตรา 299 ซึ่งวางหลักว่า

“ผู้ใดเข้าร่วมในการชุลมุนต่อผู้อื่นระหว่างบุคคลตั้งแต่สามคนขึ้นไป และบุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่ว่าจะเป็น

ผู้ที่เข้าร่วมในการนั้นหรือไม่ รับ อันตรายสาหัส โดยการกระทำในการชุลมุนต่อผู้อื่น ต้องระวางโทษ... ถ้าผู้ที่เข้าร่วมในการชุลมุนต่อผู้อื่นนั้นแสดงได้ว่า ได้กระทำไปเพื่อห้ามการ ชุลมุนต่อผู้อื่น หรือเพื่อป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ”

ตามกฎหมายอาญา การพิจารณาเรื่องหญิงแห่งลูกเป็นไปตามรูปต่อไปนี้

ในการดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำความผิดกฎหมายได้วางหลักเรื่องสิทธิในการดำเนินคดีอาญากับบุคคลที่เป็นผู้เสียหายมีสิทธิที่จะดำเนินคดีอาญากับผู้ต้องหาได้ต่อเมื่อผู้เสียหายนั้นเป็น “ผู้เสียหายที่แท้จริง” ซึ่งการเป็นผู้เสียหายที่แท้จริงนั้นต้องพิจารณาว่ามี

1. การกระทำที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดหรือไม่
2. บุคคลได้รับความเสียหายจากการกระทำนั้นโดยตรงหรือไม่ และ
3. ผู้เสียหายไม่ได้มีส่วนร่วม ยินยอม หรือใช้ให้กระทำความผิด

นอกจากนี้ การพิจารณาเรื่องผู้เสียหายในคดีอาญายังต้องคำนึงถึงปัจจัยอีกประการหนึ่ง คือ กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งให้แนวทางในการดำเนินการทางกฎหมายในเรื่องผู้เสียหายที่เป็นหญิงมี

สามี่ คือ หญิงสามารถฟ้องคดีเองได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากสามี่ก่อน นอกจากนี้ ในกรณีที่มีสามี หรือ ภรรยาถูกทำร้ายถึงตาย หรือบาดเจ็บจนไม่สามารถทำการฟ้องร้องคดีได้ คู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่งจะเป็นผู้จัดการแทนผู้เสียหายนั้น

ดังนั้น แนวทางการพิจารณาความเป็นผู้เสียหายในกฎหมายไทยจึงปรากฏทั้งในกฎหมายสารบัญญัติ และกฎหมายวิธีสารบัญญัติ ในส่วนของกฎหมายสารบัญญัติ กฎหมายไทยเห็นว่าเมื่อมีการทำให้แก่งูลูกจะต้องพิจารณาทั้งในส่วนของการทำร้ายร่างกายอันตรายสาหัส และในส่วนของการทำแก่งู ในส่วนกฎหมายวิธีสารบัญญัติ กฎหมายให้นำเอาหลักการในมาตรา 4 และ 5 มาบังคับใช้โดยอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการเป็นผู้เสียหายที่แท้จริง ในกรณีหญิงที่มีสามีหญิงนั้นสามารถฟ้องคดีเองได้ หรือให้สามีเป็นผู้ฟ้องคดีหากเข้าเงื่อนไขตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 5 (2)

ผู้เสียหายจากการทำให้แห้งลูก

ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว คือ พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรูมีความกำกวมทางภาษาเนื่องจากไม่สามารถระบุได้อย่างชัดเจนว่าใครเป็นผู้เสียหายเมื่อเกิดเหตุชุลมุนต่อผู้จนทำให้เกิดเหตุแห้งลูก เอกสารในสมัยหลังจากการตกเป็นเชลยที่บาบิโลน คือ พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษากรีก และเอกสารทาร์กุ่มต่างแสดงเหตุผลที่แตกต่างกันในประเด็นเรื่องผู้เสียหาย เมื่อไม่สามารถหาข้อสรุปเกี่ยวกับคุณธรรมทางกฎหมายเรื่องการทำให้แห้งลูกในพระธรรมอพยพ 21:22-25 ได้ ผู้เขียนขอเสนอว่าการค้นหาตัวผู้เสียหายจากการทำให้แห้งลูกอาจทำได้หากพิจารณาผ่านกฎหมายที่ใช้กันในปัจจุบัน คือ กฎหมายอาญา และกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จากการศึกษาพบว่าพระธรรมอพยพ 21:22-25 และกฎหมายไทยเรื่องผู้เสียหาย และคุณธรรมทางกฎหมายเกี่ยวกับร่างกายและการทำแท้งมีความคล้ายคลึงกัน ดังนี้

1. การทำร้ายร่างกาย และการทำให้แห้งลูก เป็นความผิดในตัวของตนเอง (Mala in Se)
2. ทั้งพระคริสตธรรมคัมภีร์ และกฎหมายไทยเห็นพ้องกันว่าสามีของหญิงที่ตั้งครรภ์เป็นผู้เสียหายเสมอ ไม่ว่าในคดีทำให้แห้งลูก หรือทำร้ายร่างกาย อันตรายสาหัส
3. พระธรรมอพยพ 21:22-25 กล่าวถึงเรื่องของการชุลมุนต่อผู้ซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้หญิงแห้งลูก ซึ่งสาระของกฎหมายในพระคริสตธรรมคัมภีร์มีลักษณะเดียวกับในกฎหมายอาญามาตรา 299 โดยคำว่า “สาหัส” ให้นำความหมายของคำว่า “แห้งลูก” ในมาตรา 297 (5) และมาตรา 301 มาใช้
4. การให้ความคุ้มครองตามกฎหมายไทย หรือคุณธรรมทางกฎหมายจึงคุ้มครองทั้งผู้เป็นมารดา

ที่ถูกทำร้ายจากเหตุชุลมุนต่อผู้ แต่ในขณะเดียวกันกฎหมายไทยไม่ได้ตัดบทไม่ให้ยกเหตุการณ์ทำให้แห้งลูกในมาตรา 301-305 มาบังคับใช้ด้วย ในที่นี้เรียกว่าเข้าลักษณะ “กรรมเดียวผิดกฎหมายหลายข้อ” คือ การกระทำเดียวแต่ผิดกฎหมายหลายข้อ กฎหมายจึงให้ลงโทษในบทที่หนักที่สุดในพระธรรมอพยพ 21:22-25 ได้กล่าวถึงเรื่องตาแทนตา ฟันแทนฟัน ซึ่งหมายถึง ให้ผู้กระทำผิดชดใช้ให้กับผู้เสียหายซึ่งคงหมายถึงทั้งมารดาที่กำลังตั้งครรภ์ และทารกในครรภ์ด้วย

ผู้เขียนขอเสนอว่าหนังสืออพยพให้สิทธิคุ้มครองทั้งมารดา และบุตรในครรภ์ ในกรณีของทารกในครรภ์มารดา กฎหมายในหนังสืออพยพให้นำเอาเรื่องของค่าสินไหมทดแทนมาใช้กับผู้กระทำความผิด ส่วนในกรณีของมารดาให้นำเอากฎหมายตาแทนตา ฟันแทนฟันมาใช้ การนำกฎหมายไทยมาปรับใช้เพื่อค้นหาผู้เสียหายในคดีทำให้แห้งลูกในพระธรรมอพยพ 21:22-25 ทำให้ได้อรรถความรู้ใหม่ คือ กฎหมายมีความมุ่งประสงค์ที่จะคุ้มครองผู้อ่อนแอในสังคม โดยให้ผู้เป็นสามี หรือหัวหน้าครอบครัวเป็นผู้ออกหน้าดำเนินคดี การเรียกร้องความยุติธรรมสามารถดำเนินคดีหลายๆ คดีไปพร้อมกัน คือ สามารถเรียกร้องเรื่องของการทำร้ายร่างกายจากเหตุชุลมุนจนทำให้ผู้เป็นมารดาได้รับอันตรายสาหัสไปพร้อมๆ กับคดีทำให้หญิงแห้งลูก หากใช้กฎหมายอาญาไทยมาเป็นอุปกรณ์เพื่อตีความพระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนนี้จะได้อธิบายว่าผู้เสียหายในพระธรรมอพยพ 21:22-25 หมายถึง มารดาที่กำลังตั้งครรภ์ ชีวิตในครรภ์มารดา และหมายความรวมไปถึงสามีของหญิงที่ถูกทำให้แห้งลูกในฐานะผู้จัดการดำเนินคดีแทนภรรยา

บรรณานุกรม

- ไกรฤกษ์ เกษมสันต์. (2551). คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาคความผิด มาตรา 288 ถึง มาตรา 366. กรุงเทพฯ : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา.
- ประณต บุษกรเรืองรัตน์ และเสรี หล่อกัณภัย. (2009). ไวยากรณ์ภาษาฮีบรูของพันธสัญญาเดิม. กรุงเทพฯ : บริษัทประชุมทองพรินทร์ติ้งกรุ๊ปจำกัด.
- Bright, John. (2000). *A history of israel*. Louisville : WJK.
- Cassuto, U. (1967). *Commentary on the book of exodus*. Jerusalem : Magnes Press.
- Cole, Alan R. (1973). *Exodus : An introduction and commentary*. Leicester : IVP.
- Durham, John I. (1987). *Exodus. in word biblical commentary*. Waco: Word Books.
- Hamilton, Victor P. (1982). *Handbook on the pentateuch*. Grand Rapids : Baker Book House.
- Harrison, R. K. (1979). *Introduction to the old testament*. Grand Rapids : Wm. B. Eerdmans.
- Speiser, E. A. (1963). *The Stem ׀לל in Hebrew*. JBL 82, 536 -541.
- Waltke, Bruce M. (1969). Old Testament Texts Bearing on the Issues, *In birth control and the christians*, edited by Walter O. Spitzer and Caryle L. Saylor, 7-23. Wheaton, Ill.: Tyndale House Publishers.

